

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 722

Ἔτος ΛΑ'.

1 Φεβρουρίου 1976 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ἡ Ἠγεσία τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κατερχομένη πρὸς τὴν Φρεατ-
τύδα Πειραιῶς, διὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τὴν ἡμέ-
ραν τῶν Θεοφανείων.

Οἱ τελετάρχαι τῆς Ἱερᾶς πομπῆς Ἀρχιμ. Γερμανός Κόζης, Θεό-
φιλος Τσίρμπας, Γερμανός Ἀθανασίου, καὶ Ἀθανάσιος Χαραλαμ-
πίδης ταπεινῶς προπορεύονται τῶν Ἀρχιερέων.

Ἐνα τμήμα τοῦ ἱερατείου, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ καύχημα καὶ τὴν
δόξαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Τελετή τῆς Καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Μετά πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ ἐξόχου λαμπρότητος, ἐγένετο καὶ πάλιν ἐφέτος, ὁ ἐορτασμός τῶν Θεοφανείων κατὰ τὸ πάτριον ἐορτολόγιον. Παρὰ τὸ δριμύ ψυχός, ὅπερ ἐπεκράτει, ὁ πιστός τοῦ Κυρίου λαός ἔδωσε τὸ παρόν, εἰς τὴν λαμπρὰν ταύτην τελετὴν, ἣ ὑποία θὰ παραμείνῃ ἱστορικὴ καὶ ἀλησμόνητος εἰς τὰ χρονικά τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Ἡ Θεία λειτουργία ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου συμπαραστατουμένου ὑπὸ πλειάδος ἱερέων, καὶ διακόνων. Χορός ἐκ καλλιφώνων ἱεροψαλτῶν διευθυνόμενος ὑπὸ τῶν μουσικολογιωτῶν κ.κ. Σμμεωνίδου καὶ Κουκουλάκη ἀπέδωκε τοὺς ὕμνους μὲ θαυμάσιον ρυθμὸν

καὶ ἁρμονίαν.

Ἡ ἐκκίνησις τῆς πομπῆς ἐγένετο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς ἐνθα καὶ ἐτελέσθη ἡ Θεία λειτουργία κατὰ τὰς 10.30' πρὸ μεσημβρίας. Οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ἡμῶν, τὸ καύχημα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερόντιος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κυκλάδων κ.κ. Γαβριήλ καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεγαρίδος κ.κ. Ἀντώνιος ἀπετέλουν τὴν ἀκράαν κορυφὴν τῆς πομπῆς πλαισιούμενοι ὑπὸ τοῦ ἱερατείου αὐτῶν, ἀποτελουμένου ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀγωνιστάς τῆς Ὁρ-

Ὁ ἀκαταπόνητος Ἀρχιμ. Μερκούριος Καλοσκάμης, εἰς ἐκ τῶν κυριωτέρων ὁργανωτῶν τῆς Ἱερᾶς ταύτης Τελετῆς καὶ παλαιμάχος ἀγωνιστῆς τῆς Ὁρθοδοξίας.

οδοξίας, τοὺς ἁγίους ἱερεῖς τῶν Ἱ. Ναῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περιχώρων.

Ὡς σημειωθῇ ἐνταῦθα ὅτι ἡ τελετὴ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ γίνεται μὲ παρομοίαν περιήπου μεγαλοπρέπειαν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς μητροπόλεις καὶ ἐπαρχίας ἡμῶν.

Νεάνιδες εὐσταλεῖς ἐνδεδυμέναι μὲ Ἑθνικὰς ἐνδυμασίας προσέδιδον μίαν ἰδιαίτεραν αἴγλην εἰς τὸ σύνολον τῆς ἱερᾶς λιτανείας. Σημαῖαι καὶ ἱερὰ λάβαρα, σύμβολα τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ τῆς ἁγίας πίστεως ἡμῶν ἐδημιούργουν θαυμάσια συναισθήματα εὐλαθείας πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα εἰς τὰς ψυχὰς πάντων τῶν παρακολουθούντων τὴν λαμπρὰν ταύτην πομπήν. Ἡ φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου Πειραιῶς ἔδωκε καὶ αὐτὴ τὸ παρὸν μὲ τὴν ὑπανάκρουσιν θαυμασίων Ἑθνικῶν παιάνων, οἱ ὁποῖοι συνεκλόνιζον θαυμάσια τὸν ἀνδρωπὸν. Τὰ παιδιὰ τοῦ Ὁρφανοτροφείου τοῦ ἀκαμάτου καὶ ἀκαταπονήτου Ἀρχ(τ)ου Π. Διονυσίου Καλαργύρου μὲ τὰς ἰδιαζούσας στολὰς των, ἀπετέλεσαν τὸ κόσμημα τῆς ἱερᾶς καὶ σεμνῆς ταύτης λιτανείας. Τὶ δὲ νὰ εἴπη τις περὶ τοῦ χοροῦ τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν μοναζουσῶν, οἱ ὁποῖοι ἀψήφισαν πάντα κίνδυνον καὶ αὐτῆς ἀ-

κόμη τῆς ζωῆς των διὰ νὰ συμμετάσχουν εἰς τὴν λαμπρὰν ταύτην τελετὴν, προερχόμενοι ἐξ ἀπωτάτων περιούτων τῆς Ἀττικῆς καὶ περιχώρων καὶ ἐκ μακρυνῶν ἀποστάσεων. Οὐδὲν ὑπελόγησαν πρὸ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς λαμπρᾶς ταύτης καὶ ἐπιφανοῦς ἡμέρας τῶν Θεοφανείων. Εἶναι πατροπαράδοτος τελετὴ ἡ ὁποία ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἱστορίας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος τελεῖται μὲ ὅλως ἔξοχον λαμπρότητα καὶ μεγαλεῖον ὥστε ἔχει καταλείπει λαμπρὰς σελίδας δόξης καὶ μεγαλείου εἰς τὰς χρυσὰς δέλτους τῆς ἱστορίας τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ πατρί-ου ἑορτολογίου.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ τις διὰ τοῦ νοῦς τὸ σύνολον τῆς ἱερᾶς λιτανείας, ἐὰν δὲν εἶχε τὴν ἀπὸ τὸν Θεόν τιμὴν καὶ εὐκαιρίαν νὰ τὴν παρακολουθήσῃ. Ὅποια κατάνυξις, ὅταν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Μ(αχ)τάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Ἀλέξανδρου ἡ καταδύσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ! Αἱ περιϋπτάμεναι περιστεραί, οἱ συριγμοὶ τῶν σειρήνων τῶν πλοίων, ἡ ἀνταλλαγὴ εὐχῶν μεταξὺ τῶν Ἀρχιερέων, ἱερέων καὶ πιστῶν ἐδόνουν ὁλόκληρον τὴν ἀτμοσφαῖραν ὅχι μόνον τῆς παραλίας ἐκείνης ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Πειραιῶς, ὁ ὁποῖος κατ' ἔτος δονεῖται ὁλόκληρος ἀπὸ τοὺς παιᾶνας καὶ τὰς

Ἡ κατηχήτρια Εὐθυμία Σπανοῦ μὲ νεάνιδας τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου.

έορταστικάς ιαχές και τοὺς ὕμνους τῶν ἱεροψαλτῶν καὶ τῆς φιλαρμονικῆς

Εἶναι στιγμαὶ εἰς τὴν ἀνθρώπινην ζωὴν, αἱ ὁποῖαι ἴγραι, ἀνεπανάληπτοι, ἰδανικαὶ μοναδικαὶ στιγμαί, αἱ ὁποῖαι δίδουν περὰ εἰς τὸν νοῦν, στιγμαί, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτεροῦν τὸ φρόνημα τοῦ Ὁρθοδόξου πιστοῦ στιγμαί αἱ ὁποῖαι μᾶς υπενθυμίζουν καὶ μᾶς μεταφέρουν εἰς τὸ ὠράνιον μεγαλεῖον, εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν πρωτοτόκων, εἰς τὴν πόλιν τοῦ ζῶντος Θεοῦ κατὰ Παῦλον.

Εἰς τὸ τέλος τῆς τελετῆς τῆς καταδύσεως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐξεφώνησε τὸν κάτωθι λόγον ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς ἑξῆς:

Λόγος τοῦ Μακαριωτάτου

Σεμνή καὶ Σεβασμία τῶν Ἀρχιερέων Χορεία.
Τίμιον καὶ Τερὸν Πρεσβυτέριον.

Φιλόχριστοι Ἀρχόντες καὶ Ἐκλεκτοὶ Ἐκπρόσωποι τοῦ Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἔθνους.

Χριστοφόρε καὶ Πιστέ Λαέ τοῦ Κυρίου μας.

«Ὁ Κτίστης τῶν ὅλων ἐπιφανεῖς ὁράθη, καὶ βαπτισθῆναι παραγγέλονεν.

Ἀφέντες τὴν Ἰουδαίαν διέλωμεν τὴν ἔρημον καὶ πρὸς τὸν Ἰορδάνην, σὺν Χριστῷ ἐπαχθώμεν, στήμασιν ἁγνοῖς καὶ ψυχαῖς κεκαθαρμέναις, ἐνθα τὸ Φῶς τοῖς ἐν σκότει ἀγάζειν ἄρχεται καὶ θεασάμεθα ἐκεῖ σήμερον θάδους σοφίας κεκρυμμένου μυστηρίου τὴν φανέρωσιν...

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Νῦν ἡ κτίσις φωτίζεται! Νῦν τὰ πάντα εὐφραίνονται, τὰ οὐράνια ἅμα καὶ τὰ ἐπίγεια. Ἐκεῖ ἄνθρωποι καὶ ἄγγελοι συμμῖγνυνται! Μέγα καὶ Φρικτὸν σήμερον τὸ Μυστήριον ὑπάρχει! Ὅτι Θεὸς τοῖς ἀνθρώποις ὡμοιώθη καὶ ἁμαρτίαν ὅλως μὴ εἰδὼς ὁ ἀνεύθυνος, ὑπὸ Ἰωάννου βαπτισθῆναι ἐν ποταμῷ τῷ Ἰορδάνῃ αἰτεῖ σήμερον.

Τὸν Βασιλέα οὖν τοῦ παντός καὶ Δεσπότην, ἐπὶ τὸ Βάπτισμα Θεοπρεπῶς κατερχόμενον, καθορώντες, ἀποστολικὴν φωνὴν συμφώνως βοήσωμεν:

Ἐπεφάνη ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις παιδεύουσα ἡμᾶς ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ

Αἱ νεάνιδες, ἀλλὰ καὶ οἱ παλαίμαχοι ἀγωνισταὶ ἔδωσαν τὸ παρὸν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, παρὰ τὸ ἐπικρατοῦν δριμύ ψῆχος.

εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἵνα τοῦ μέλλοντος τὴν μακαριότητα ἀπολαύσωμεν»...

Ἀρκοῦν λίαν, οἱ λόγοι οὗτοι τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Ἑμνολογίας διὰ νὰ συγκινήσουν βαθέως τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ δι' αὐτὴν κατανοήσωμεν πρεπόντως τὴν ὑψίστην καὶ μεγίστην σημασίαν τῆς ἀγιοτάτης ταύτης Δεσποτικῆς Ἐορτῆς καὶ Πανηγύρεως, ἀποτελούσης δι' ἡμᾶς τοὺς γνησίους ὀρθοδόξους χριστιανούς παρεκτός ἰδίας μεγάλης τῆς Ἐορτῆς σημασίας, τὸ ἔναυσμα ἐκδηλώσεως ὁμοθυμαδὸν ἀπεραίας Πίστεως καὶ ἀπαρασλεύτου Ὀρθοδόξου φρονήματος, ὅλων ἡμῶν, τῶν ἀπὸ πεντηκονταετίας καὶ πλέον ἀπαρασλεύτως Ὀρθοτομούντων τὸν Λόγον τῆς Ἀληθείας, τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ Βαπτιζομένου Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ κατ' ἔτος αὕτη μεγαλειώδης συγκέντρωσις τῶν πιστῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, εἰς τὴν φιλόξενον ταύτην Πειραικὴν ἀκτὴν, κατὰ τὴν ἀκριβῆ ὑπὸ τῶν ἁγίων Θεοφύρων Πατέρων καθορισθεῖσαν ἡμερομηνίαν, ὑπενωμίζει εἰς ἅπαντας ἡμᾶς τὴν ἀξίαν τοῦ Ἱεροῦ Βαπτίσματος, ὡς σωστικοῦ καὶ θαυματουργοῦ καὶ φεγγαιοῦ καὶ ἀναγεννητικοῦ Μυστηρίου, ὡς ἀρήτου καὶ ἄλλους Δωρεάς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀγιότητα καὶ συνδήκη ἀνεκφραστος μετὰ τοῦ Παναγίου Θεοῦ.

Ναί! Διὰ τοὺς εἰλικρινῶς πιστοὺς, ΔΩΡΕΑ ΟΥΡΑΝΙΑ! Ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐμμένοντας αἰρετικούς «πυρὶ βαπτισθήσονται τῷ αἰωνίῳ καὶ τελευταίῳ βαπτίσματι, τῷ ἐπιποννότερῳ καὶ μακροτέρῳ ὃ ἐσθίει ὡς χόρτον τὴν ὕλην καὶ δαπανᾷ πάσης κακίας κουφότηται», κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον.

Ἐῖθε ἀγαπητοὶ ἐορτασταί, εἴθε ἡ ἀνάμνησις τῆς Θείας Οἰκονομίας, καθ' ἣν «τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς κατώκησεν ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν», κατὰ τὴν βαθυστόχαστον ἔκφρασιν τοῦ ὑπάτου τῶν Ἐθνῶν Διδασκάλου, ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, νὰ διανοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς, ἵνα κατανοήσωμεν ὅτι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, εἴτε ὡς Περιστέρα ἐπιφαίνεται, εἴτε ὡς διηρημένον εἰς γλώσσας πυρός, εἴτε ὡς Φωνὴ ἐξ Οὐρανοῦ ἐν τῷ Θαυμάριῳ ἐκ μέσου Νεφέλης, εἴτε ὡς βιαία πνοή, κομίζει πάντοτε ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥΣ ΔΩΡΕΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΑΣ, ἀναγεννῶσας τὸν ἄνθρωπον καὶ φωτιζούσας αὐτόν.

Ἀρκεῖ μόνον ὁ ἄνθρωπος, ὁ συμμετέχων εἰς τὴν Πανίερρον ταύτην Ἐορτήν νὰ ἔχῃ ἀπαραιτήτως τὴν καρδίαν αὐτοῦ ΘΡΟΝΟΝ ΑἴΓΝΗΣ, ΚΑΘΑΡΑΣ, ΑΝΥΠΟΚΡΙΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ!

Ἀγάπης ὅμως, οὐχὶ συμβατικῆς ἢ ἐξ ἀνάγκης λαλουμένης καὶ μὴ πραγματοποιουμένης! Ἀγάπης, ἥτις δὲν προσβάλλει τὴν Δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν συντριπτικῇ ταπεινώσει τὴν ἱκανοποιεῖ διὰ τῆς ὁμολογίας τοῦ «ἡμαρτον», μιᾶς ἀγάπης ἥτις δὲν προβάλλεται ὡς δέλεαρ πρὸς παγίδευσιν καὶ μάλιστα παρ' ἐνίων οἵτινες δυστυχῶς οὐδέποτε ἐγνώρισαν τὸ Θεόδοτον τοῦτο αἰσθημα ἐνῶ τὸ ἀπαιτοῦσιν παρὰ τῶν ἄλλων.

Μιᾶς ἀγάπης ἥτις δὲν ἐπιθυμεῖ τὸν σφαγιασμόν τῆς ἀρετῆς, δὲν υπερηφανεύεται, ἀλλὰ ἐκπηγάζει ἐκ τοῦ βάθους καθαρῶν συνειδότος ὡς ἀντανάγκασις τοῦ τριλαμποῦς Βίου καὶ τῆς μμῆσεως τοῦ Κυρίου.

Ἡ ἀγάπη ἐστὶ ταπεινώσις, μετάνοια καὶ ἔνωσις μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἐστὶν ὁμολογία μετὰ θαυμάτων διαπραχ-

θέντων σφαλμάτων εἴτε ἐν γνώσει εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ, εἶναι ἀγάπη, θαρραλέα ἀποδοχὴ καὶ ἀναγνώρισις πταισμάτων, ὥστε δι' αὐτῆς νὰ ἐπέλθῃ ἡ πολυπόθητος μετὰ τοῦ Οὐρανοῦ συμφιλίωσις.

Δυστυχῶς, ἀδελφοί, τινὲς κατ' ἐπάγγελμα διασώτῃται τὸν κηρύγματος τῆς ἀγάπης φωνασκούντες συστηματικῶς ὑπὲρ τῆς ἀγάπης, τοιαύτης καὶ τοσαύτης, ὅσης προστατεύει τὰ ἴδια αὐτῶν συμφέροντα καὶ ἰδιοτελεῖς σκοπιμότητας, ἀγνοοῦσι παντάπασιν ἢ χαμνῶν (κλείουν) τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν εἰς τὴν Ἀλήθειαν ὄντι, ἡ ἀγάπη δὲν μειοῦται ὅταν χάριν αὐτῆς ἐπιβάλλεται ὁ Νόμος τῆς Δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς διασώσεως τοῦ μείζονος.

Καὶ ἐρωτῶμεν, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ, ἐμειοῦτο ἡ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀγάπη τοῦ Ἀνεξίκακου Θεανθρώπου, ὅταν τοὺς ἀμετανοήτους καὶ καυχωμένους ἐπὶ πατραγαθία, ἐπαίοντας τοῦ Ἰσραὴλ ὠνόμαζεν αὐτοὺς, γεννήματα ἐχιδνῶν, ἢ, ὅταν ἐξετόξευε τὰ πυρίκαυστα ἐκείνα (οὐαί) κατὰ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀμετανοήτων ἐγωιστῶν τῆς Ἰουδαίας;

Ἡ μήπως, ἐμειώθη ἡ ἀγάπη Ἐκείνου ἐπειδὴ ἐπανειλημμένως ὕψωσε τὸ ΦΡΑΓΓΕΛΙΟΝ πρὸς κἀθαριν τὸν Οἶκον τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ; Τίς λοιπὸν δύναται νὰ κατηγορήσῃ τὸν Ἰησοῦ διὰ τὰς τοιαύτας παιδαγωγικὰς καὶ σώτειρας ἐνεργείας Αὐτοῦ; Τίς δύναται νὰ ἐλέγξῃ τὸν Κύριον περὶ ἀμαρτίας;

Τίς ἀμφισβήτησεν τὴν πλήρη Τελειότητα Ἐκείνου καὶ τὴν πλήρη ἀναμαρτησίαν τοῦ υπερπερισσῶς ἀγαπήσαντος τὸν πεπτωκότα ἄνθρωπον;

Ἀλλὰ καὶ τίς ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς φωνασκούντων καὶ σκανδαλιζόντων συνειδήσεις περὶ ἀγάπης, — ἦν κατ' οὐσίαν καὶ ἐν ἔργοις ἀγνοοῦσι — δύναται ν' ἀποδειχθῶσι σπλαγχνικώτεροι καὶ μεγαθυμώτεροι τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ Θεὸς Παῦλος «τὸ Σκεῦος τῆς ἐκλογῆς Κυρίου», συνιστᾷ «ἀποστουγνυντες τὸ πονηρόν», δὲν προτρέπει ἡμᾶς νὰ μισήσωμεν τὸ κακόν; Ναί! ἀδελφοί μου καὶ τέκνα μου ἐν Κυρίῳ, ὁ Μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος, συνιστᾷ: «Ἀποστουγνυντες τὸ πονηρόν»;!! Νὰ μισήσωμεν καὶ περιφρονήσωμεν τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει διαίρεσιν ψυχῶν, φατριασμοὺς ἐπικινδύνους, συκοφαντίας ἀθῶων, δολοπλοκίας ἀσυνειδήτους, ὕβρεις ἀυστόλους, εἰς βάρος ἀξίας προσώπων, διασυρμὸν καὶ ἐξευτιλισμὸν ἐκ πάθους καὶ κακότητος, προσώπων ἐχόντων πλήρη τὴν εὐλογίαν καὶ χάριν τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλωστε, καὶ ὁ δίδων τὴν μεγαλυτέραν ἔμφασιν εἰς τὴν ἀγάπην, ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Ἠγαπημένος τοῦ Κυρίου Μαθητῆς, δὲν ἐδίστασε πρὸς κατοχύρωσιν τῆς ΑΛΗΘΟΥΣ ἀγάπης, νὰ ὀνομάσῃ μετὰ σκληρότητος τὰ πεπλανημένα πλάσματα διὰ τοῦ τρομεροῦ χαρακτηρισμοῦ «Ἀντίχριστοι» καὶ νὰ συστήσῃ εἰς τοὺς πιστοὺς διακοπὴν πάσης μετ' αὐτῶν ἐπαφῆς!!! Μὴ λαμβάνετε αὐτοὺς εἰς οἶκίαν καὶ χαίρειν αὐτοῖς μὴ λέγετε. Ὁ γὰρ λέγων αὐτοῖς χαίρειν ΚΟΙΝΩΝΕΙ ΤΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ Αὐτῶν ΤΟΙΣ ΠΟΝΗΡΟΙΣ» (Β' Ἰωάν. α, 10).

Ἡ μήπως ἐσπερεῖτο ἀγάπης ὁ διὰ θερμῆς προσευχῆς ἱκετεύσας τὸν Ἀγωνοθέτην Κύριον, Πρωτομάρτυς Στέφανος, ὑπὲρ τῶν βασανιζόντων αὐτόν, ὅτε πρὸς ἀφύ-

πνισιν τῆς νεκρωμένης ἐξ' ἐμπαθείας καὶ μίσους καρδίας τῶν ἀργόντων καὶ ἀρχιερέων τοῦ Συνεδρίου, εἰς μίαν στιγμὴν δικαίως ἐκρήξεως ἐφώνησε: «Σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὤσιν»; Ὁχι! Μυριάκις Ὁχι! Ἡ ἀγάπη δὲν ΚΑΛΥΨΤΕΙ ΤΗΝ ΑΔΙΚΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΘΟΛΟΥ ΑΜΑΡΤΙΑΝ ΕΚ ΦΟΒΟΥ, Ἡ ΑΓΑΠΗ ΑΝΑΜΕΝΕΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΗΝ ΜΕΤ' ΕΠΙΓΝΩΣΕΩΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ ΔΙΑ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΗ ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΤΗΣ ΣΥΓΓΝΩΜΗΣ ΑΣΠΑΣΜΟΝ.

Φιλέορτε καὶ Εὐσεβέστατε Λαέ τοῦ Κυρίου.

Ἔχε πάντοτε ἐντὸς τῆς καρδίας σου τὴν ἀγάπην! Ἀγάπην ὅμως μετὰ Δικαιοσύνης, ἐπιγνώσεως, ταπεινώσεως καὶ ἔργων ἀγαθῶν. Μετ' ἀγάπης δυναμένης νὰ ἐπιφέρῃ ἡθικὴν ἰσορροπίαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἐν προκειμένῳ ἐν τῇ Ἱερῇ ἡμῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνί. Δέχου μετ' ἀγάπης καὶ ἀνεξικακίας ΤΟΝ ΕΜΠΡΑΚΤΩΣ μετανοοῦντα καὶ ὁ Κύριος συγχωρήσῃ τὰ ἀμαρτήματά σου.

Ἡ ἔμπρακτος καὶ ἐν ταπεινώσει μετάνοια δὲν προσβάλλει οὔτε ἀλλοιεῖ τὴν ἀγάπην ἀλλὰ ἰσχυροποιεῖ ταύτην...

Καὶ κατακλείων τὴν ὅλην Θεοπεσίαν ἱεράν ἡμῶν ταύτην σύναξιν ὑπερμαρτυροῦσαν τὴν ἀπαρασάλευτον γραμμὴν Ὁρθοδόξου πλεύσεως, ἣν ἀκολουθοῦμεν ἀπὸ δεκαετιῶν, αἱ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν αὐιδίμων προκατόχων ἡμῶν Χρυσοστόμων καὶ Γερμανῶν, Ἀκακίων, Παρθενίων εὐχόμεθα ἐν προσώπῳ τῆς περιστοιχούσης ἡμᾶς Σεπτῆς καὶ Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου:

Ἡ Χάρις καὶ ἡ εὐλογία τοῦ καταδεξαμένου ὑπὸ Ἰωάννου βαπτισθῆναι ἐν Ἰορδάνῃ, εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν, προσωπικῶς, τῶν οἰκογενειῶν ὑμῶν καὶ τῆς φιλατάτης ἡμῶν Πατρίδος. Μετὰ τῶν εὐσεβῶν, ἀρχόντων τε καὶ ἀρχομένων αὐτῆς, τῶν ὑπεροχικῶν ἐν πηδαλιουχίᾳ τοῦ Ἐθνους προσωπικοτήτων καὶ πάντων τῶν ἐξαιρέτων ἐκπροσώπων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, ὡς εἶναι οἱ παριστάμενοι πλησίον μας ἐπὶ τῆς ἑδρας ἀξιότιμοι κ.κ. Βουλευταί:

- 1) Κρίκος Ἀθαν.
- 2) Βουγιουκλάκης Ἡλίας
- 3) Τσουκαντᾶς Ἀθαν.
- 4) Μπουγᾶ Ταρσῆ
- 5) Νεράτζης Ἀναστ.
- 6) Κατσιβαρδάκος Βασ
- 7) Κατσαφάδος Ἰω.
- 8) Τραγάκης Ἰω.
- 9) Ἀναγνωστόπουλος Νικόλ.
- 10) Φράγκος Δημ.
- 11) Μιχαλάκης Ἀριστείδης

καὶ ὁ ἀξιότιμος Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Βουλόδης καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου κ. Ἀράκης Γ., οἷς καὶ διαθέρμως εὐχαριστοῦμεν διότι διὰ τῆς τετιμημένης αὐτῶν παρουσίας προσέδωκαν ἰδιαιτέραν λαμπρότητα εἰς τὴν καθόλου ἑορτήν ταύτην Ἱεράν Σύ-

νηξιν.

Δὲν παραλείπομεν τὰς αὐτὰς ἐνθέρμους καὶ ὁμοίας εὐχὰς καὶ εὐχαριστίας νὰ ἀπευθύνωμεν πρὸς τὰς ἀγαπητὰς Δημοτικὰς Ἀρχάς, τὰς Ἀστυνομικὰς καὶ Λιμενικὰς τοιαύτας τοῦ ἐπινείου τῆς πρωτευούσης, πολυλά μοχθήσαντας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν τάξιν τῆς ἑορτῆς ταύτης.

ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΣΙΝ. Ὁλόθερος ἡ ἀρχιερατικὴ ἡμῶν εὐχή, πρὸς ἅπαντα τὸν περισσώτα Λαόν, ὅπως ἐπὶ σειρὰν ὁλβίων καὶ μνησίων ἐνιαυτῶν εορτάζῃ τὴν πανίερον ταύτην Δεσποτικὴν ἑορτήν καὶ ἀξιοθώμεν ἅπαντες συντόμως νὰ ἴδωμεν, τὸ ἀπὸ ἡμῶν καὶ πλέον αἰῶνα φλέγον Ἑκκλησιαστικὸν τῆς Ἑλλάδος θέμα, τακτοποιούμενον ΔΙΚΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΩΣ, διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν Πατροπαράδοτων, ἐν οἷς καὶ τὸ Ἑορτολόγιον, ὅπερ θέλει καταγράψῃ τὰ τίμια ὀνόματα τῶν Ταγῶν τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες θὰ συμβάλλουσι πρὸς ἐπίτευξιν τούτων, εἰς τὰς χρυσὰς Δέλτους τῶν ΜΕΓΑΛΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΠΡΟΜΑΧΩΝ.

Ἐτη πολλά καὶ εὐλογημένα παρὰ Κυρίου.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ λόγου τοῦ Μακαριωτάτου ἡ πομπὴ διὰ τῶν αὐτῶν ὁδῶν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς ἐνθα ἐλήφθησαν φωτογραφίαι θαυμασiai τοῦ συνόλου τῆς ἱερᾶς λιτανείας.

Ἀλησμόνητος καὶ ἀνεξάλειπτος ἀπὸ τὸν νοῦν τῶν παρακολουθησάντων πιστῶν Ἀρχιερέων, ἱερέων, Μοναχῶν, Μοναζουσῶν καὶ λαϊκῶν θὰ παραμείνῃ ἡ ἱερὰ αὐτῇ τελετῇ, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἐν μέρος ἀπὸ τὴν δόξαν καὶ τὸ ἀφθίτον μεγαλεῖον τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Θερμὰ συγχαρητήρια ἀνέχουν εἰς τοὺς πρωτοστατήσαντας διὰ τὴν θαυμασίαν ὁργάνωσιν τῆς τελετῆς ἀκαταπονήτων Ἀρχιμαδρίτην π. Μερκούριον Καλοσκάμη ἐφημέριον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὑπαπαντῆς καὶ λοιποὺς συνεργάτας του Θεόδωρον Μαριόλην, Ἀντώνιον Ζούλιαν, Σταμάτιον Κιούσην, Ἀγγελόπουλον κ.λ.π.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερύνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δΟΣΟΛΗΨΙΑΣ τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ ἢ τοῦ ὑπόλοιπα Λογμοῦ κτλ. ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην. ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ 628.280
Ἐκ τῶν Γραφείων

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Μυστήριον θεῖον ὡς μέγα τε καὶ σεβάσιμον τελειουργεῖται σήμερον.

Θεοῦ ἐπιφάνεια ἐξ ἄκρας συγκαταβάσεως· ὅτι ὁ ἐν ὑψίστοις δοξαζόμενος καὶ τρόφῳ προσκυνούμενος ὑπὸ τῶν Χερουβὶμ καὶ πασῶν τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων σήμερον ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ φρικτῶς τὴν Θεολογίαν τοῦ μυστηρίου τῆς Τριαδικῆς Θεότητος δογματίζει.

Αὐτοαποκαλύπτεται ἡ αὐτοαλήθεια, ὁ Θεός, τὸ τρισυπόστατον τῆς μοναρχίας καὶ μονοθείας, Πατὴρ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ τῆς μαρτυρούσης τὸν Υἱὸν φωνῆς, διὰ τῆς σωματοειδοῦς ἐν εἰδει περιστεράς μορφῆς τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐνσώμου παρουσίας ἐν τῷ Ἰορδάνῃ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου Ἰησοῦ Χριστοῦ:

Μέγα τὸ μυστήριον ὄντος τῆς θείας οἰκονομίας. Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί. Γίνεται δὲ κήρυξ τοῦ υπερφύους μυστηρίου ὅχι πλέον προφήτης ἀλλ' οὔτε ἄγγελος, εἰμὴ αὐτός ὁ τὸν Υἱὸν ἐξαπαστείλας εἰς τὸν κόσμον. Πατὴρ, μαρτυρῶν σαφῶς τὴν υἰότητα καὶ τὴν εὐδοκίαν δι' αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

Γνηθουσύνως ὁθεν καὶ θαυμάσιως τὴν μεγίστην τῶν ἑορτῶν πανηγυρίζει σήμερον ἡ κατὰ ἀνατολὰς Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ συγκαλεῖ πάντας τοὺς φιλεόρτους εἰς τὴν κοσμοχαρμόσυνον ταύτην καὶ λαμπρὰν ἑορτήν, ἵνα προσέλθωσι καὶ ἀντλήσωσι ἁγιασμόν καὶ χάριν ἐκ τῶν ἀφθονοπαρόχων καὶ ἀδαπανήτων πηγῶν τοῦ σωτηρίου τῆς αἰζίου ἁγιαζούσης χάριτός τῆς.

Σήμερον ὁ δούλου μορφὴν λαβὼν Θεός καὶ ἐνανθρωπήσας διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν ὡς εἰς τῶν ὑπευθύνων ἐν ἁμαρτίαις ἀνθρώπων προσέρχεται σὺν τοῦτοις πρὸς τὸν Πρόδρομον αἰτῶν βάπτισμα. Μετὰ τῶν ἁμαρτωλῶν, ὁ ἀναμάρτητος καὶ ἄκλινός Θεός κλίνει δουλικῶς τὸν αὐχένα πρὸ τοῦ Μεγάλου κήρυκος τῆς Μετανοίας λέγων αὐτῷ. Βάπτισόν με! Βάπτισόν με τὸν ἀνεύθυνον ἐν ἁμαρτίαις, κατὰ δὲ πάντα τὰ λοιπὰ ὅμοιον τοῖς προσερχομένοις πρὸς σὲ ἀνθρώποις, ἀνθρώπων

καὶ ἐμὲ γενόμενον διὰ φιλανθρωπίας. Βάπτισόν με ὅτι οὕτω πρέπον ἐστὶ ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην. Διό καὶ ὁ Χρυσὸς τὴν γλῶτταν Ἰωάννης λέγει «Τὸ γὰρ ἐκπλήττον ἐκείνο ἦν τό, Θεὸν ὄντα βουληθῆναι γενέσθαι ἀνθρώπον, τὰ δὲ ἄλλα λοιπὸν, κατὰ λόγον ἔπεται ἅπαντα». Ὡστε τὸ ὑπερέβαλλον τῆς ταπεινώσεως τὸ ἐκπλήττον πᾶσαν διάνοιαν, ἔχει ἐν τούτῳ τὴν ἐξήγησιν.

Δὲν ζητεῖ λοιπὸν κάθαρσιν ὁ ἀμόλυντος, ἀλλὰ τί; Τὸν ἁγιασμόν τοῦ μυστηρίου διὰ τοῦ βαπτισμοῦ τῆς ἀχράντου σαρκὸς αὐτοῦ ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ Ἰορδάνου. Τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐν τῷ ἁγιασμῷ τοῦ ὕδατος, καὶ τὴν κάθαρσιν παντός τοῦ κόσμου διὰ τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας.

Τὸ θαῦμα ἐκπλήττει καὶ τρομάζει ὅχι τοὺς ἀγνοοῦντας Ἰουδαίους τὴν θέαν Του ἐν τῷ κόσμῳ παρουσίαν· ἀλλὰ τὸν ἐκ τῆς στερωτικῆς μήτρας τῆς Ἐλισσάβετ γνωρίσαντα καὶ διὰ σικριτημάτων κηρύξαντα καὶ προσκυνήσαντα Αὐτὸν Θεὸν κυφορούμενον ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς Ἀχράντου Θεοπαίδος.

Ἐκπλήττει πολλαπλῶς, διότι θαῦμα διαδέχεται τῷ θαύματι.

Ἐκπλήττει τὸν Θεομαρτυρηθέντα μείζονα ἐν γεννητοῖς γυναικῶν ἢ μετὰ τοῦ πλήθους συγκατάμιξις καὶ συμπροσελεύσις ἐπὶ τὸ βάπτισμα τοῦ Δημιουργοῦ τῆς φύσεως, τὸν ὁποῖον ἐννοήσας ὁ τῶν Προφητῶν ὑπέρτερος κινεῖ τρανῶς τὴν προφητικὴν αὐτοῦ γλῶσσαν καὶ τὴν δεξιάν εἰς μαρτυρίαν Τούτου. «Ἴδε ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου!»

Καὶ προηγεῖται ἡ προφητικὴ αὕτη μαρτυρία τῆς μετ' ὀλίγον οὐρανόθεν ἐπενεχθείσης ἐσθιωτικῆς Πατρικῆς φωνῆς, καὶ τῆς θείας ἐπιφανείας τῆς Ὑπερουσίου Τριαδικῆς Θεότητος ἐν τῷ Ἰορδάνῃ. Ὁ Ἰωάννης μαρτυρεῖ! Σπεύδει ὁμοῦς ν' ἁγιασθῇ ἐκ τοῦ ἁγιαζόντος τὴν ὑψηλίον ἅπασαν καὶ ζητεῖ ὁ βαπτίζων τὸ βάπτισμα ἐκ τοῦ βαπτίζοντος «ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ καὶ πυρί!»

«Ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ Σοῦ βαπτισθῆναι, λέγει καὶ Σὺ ἔρχῃ πρὸς με;» Ὁ τοσοῦτον Μέγας πρὸς τὸν τοιοῦτον εὐτελεῖ; «Πῶς φωτίση ὁ λύχνος τὸ φῶς ἢ πῶς χειροθετήσῃ ὁ δούλος τὸν Δεσπότην;» ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας. «Ὁὐ τολμῶ προσψᾶσαι ὁ χόρτος τῷ πυρί». Αὐτὸς ἁγιάσόν με! Ἡ δεσποτικὴ ὁμοῦς φωνὴ ἐπαναφέρει τὸν θεῖον Βαπτιστὴν εἰς τὴν θέσιν του. «Ἰωάννη ἄφες ἄρτι οὕτω γὰρ πρέπον ἡμῖν ἐστὶ πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην». Τοῦτο τὸ ἐμὸν ἔργον δι' ὃ ὁ Πατὴρ εἰς τὸν κόσμον ἀπέστείλε με ἡ πλήρωσις τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν. Ὁ δὲ πιστός ὑπήκοος δούλος ὑπότρομος ἐκτείνει τὴν αὐτοῦ ἁγίαν δεξιάν καὶ βαπτίζει τὸν ἀναμάρτητον Δεσπότην.

Ἀλλ' ἡ στιχομυθία αὕτη τῶν Ἰουδαίων τῶν προσκεκολλημένων εἰς τὸ γράμμα τοῦ νόμου. Ἀνάγκη ὁθεν ἄλλης μαρτυρίας ὑπερκosμίου εἰς θεαίωσιν. Καὶ ἰδοὺ, συντελεῖται τὸ θαῦμα! Ὅχι πλέον συνεσκιασμένη προ-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαιτητικῶς ἀναφῶσιν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

φητική, ούτε αγγελική μαρτυρία, αλλά καθαρά τίς και σαφής ούρανια ξενήκουστος φωνή καταπέμπεται ἐκ τῶν ἀνεωγμένων ἤδη οὐρανῶν. «Οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός». Ἀλλὰ τίς ἐκ τῶν δύο; Ποῖος ὁ μαρτυρούμενος Υἱός; Ὁ Ἰησοῦς ἢ ὁ Ἰωάννης; Ὁ πρὸς τὸ βάπτισμα ἐλθὼν λαὸς καὶ ἀγνοῶν τὴν ὑπὲρ φύσιν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ, ὑπόληψιν δὲ πρὸς τὸν Ἰωάννην ἔχων ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός, περὶ ἐκείνου λογίζεται τὴν μαρτυρίαν.

Τὴν δὲ πληροφορίαν περὶ τῆς μαρτυρίας ἐπὶ τὸν βαπτίζομενον καὶ ὄχι τὸν βαπτίζοντα, δίδει τὸ τρίτον προσώπον τῆς Ἀγίας Τριάδος. Ὁ Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὁ συντελεστής τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου κατὰ τὴν ἀσπορον Αὐτοῦ σύλληψιν ἐν τῇ Παρθένῳ, Οὗτος ἐν εἵδει περιστερᾶς θεᾶται ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Βαπτιζομένου δεικνύον τὸν μαρτυρούμενον ὑπὸ τοῦ Πατρὸς Μονογενῆ Υἱόν. Οὕτω τὸ μυστήριον τῶν μυστηρίων ἀποκαλύπτεται ἐν τῷ Ἰορδάνῃ σήμερον. Ἡ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς μαρτυρία περὶ τοῦ βαπτιζομένου Υἱοῦ ἀλλὰ καὶ ἡ φανέρωσις τοῦ μεγίστου μυστηρίου τῆς τρισυποστάτου Θεότητος, τὴν λαμπρὰν ἐορτὴν μας, ὑπόθεσιν Θεοφανείας ἐν τῷ κόσμῳ ἀναδεικνύει. Προσιονίζει δὲ τὴν μέλλουσαν δόξαν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦ τριμεγίστου χαρίσματος τῆς Υἱοθεσίας ἐν τῷ βαπτίσματι. Ἡ περιστέρα ἐγένετο σημεῖον εἰρήνης καὶ καταλλαγῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἐπὶ τοῦ Νῶε· τοῦτο αὐτὸ δὲ πάλιν ἡ ἐμφάνισις τῆς περιστερᾶς ἐν τῷ Ἰορδάνῃ κηρύσσεται. Ἦτοι: Τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ καταλλαγὴν καὶ ἐπανενοσιν τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ Θεοῦ. Περὶ δὲ τῆς περιστερᾶς ταύτης ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς δωρεᾶς τῆς υἱοθεσίας ὁ θεῖος Χρυσόστομος λέγει χαρακτηριστικῶς τὸ ἐξῆς ὑπέροχον. «Διὰ τοῦτο καὶ ἡ περιστέρα φαίνεται οὐ κλάδον ἐλαίας φέρουσα ἀλλὰ τὸν πάντων τῶν κακῶν Ἐλευθερωτὴν ἡμῶν δεικνύουσα καὶ χρηστάς ὑποτείνουσα τὰς ἐλπίδας. Οὐδὲ γὰρ ἀπὸ κιβωτοῦ ἀνθρώπων ἐξάγει ἕνα, ἀλλὰ τὴν Οἰκουμένην ἅπασαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνάγει φανείσα καὶ ἀντὶ θαλλοῦ ἐλαίας τὴν υἱοθεσίαν, τῷ κοινῷ τῆς οἰκουμένης κομίζει γένει.

Τί τοῦτου ἀνώτερον; Τί πλέον χαρμύσσον; Υἱοθεσίας Χάρις! Θεώσεως χάρις! Ὡ τῶν ἐξαισίων τερατουργημάτων τῆς θείας φιλανθρωπίας!... Ὡ τῆς ἀμέτρου ἀγάπης καὶ χρηστότητος!... Ἰνα δὲ κατανοήσωμεν πλήρως τὸ διὰ τοῦ Θεοῦ βάπτισμας συντελούμενον παρ' ἡμῶν, μυστήριον ὅμοιον μὲ τὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ γενομένον ἀκούσωμεν καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ Χρυσορρήμονος «Τίνος ἕνεκεν ἀνέωχθήσαν οἱ οὐρανοί; Ἰνα μάθης ὅτι καὶ σοῦ βαπτιζομένου τοῦτο γίνεται, πρὸς τὴν ἄνω πατρίδα τοῦ Θεοῦ σε καλοῦντος, καὶ πείθοντος μηδὲν κοινόν ἔχειν πρὸς τὴν γῆν.. Ἐφάνη δὲ τότε ἡ περιστέρα οὐ μόνον ἵνα ὥσπερ ἀντὶ δακτύλου τινὸς δείξῃ τοῖς παρόυσιν καὶ τῷ Ἰωάννῃ τὸν Υἱόν τοῦ Θεοῦ ἀλλ' ἵνα καὶ σὺ μάθης ὅτι καὶ ἐπὶ σὲ βαπτίζομενον τὸ Πνεῦμα ἔρχεται.»

Τοιούτων ὑπερμεγίστων δωρεῶν ἡξιώθημεν ἀγαπη-

τοί διὰ τοῦ Θεοῦ βαπτισμοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ τοῦ Αὐτρωτοῦ ἡμῶν, καὶ τοιούτων φιλανθρώπων τερατουργημάτων τὴν ἐπέτειον σήμερον ἐπιτελεῖ ἡ κατὰ ἀνατολὰς ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὡς εὐσεβέστατον ἄθροισμα.

Σήμερον τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει καὶ τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ. Σήμερον κατὰ ἀλήθειαν ἡ μεγαλόφωνος τῶν ὀρθοδόξων πανήγυρις ἀγάλλεται.

Ἀγάλλου καὶ σύ! Ναί! Ἀγάλλου τῇ ἀληθείᾳ, τὴν σήμερον λαὸς τοῦ Κυρίου περιούσιε, ὁ γνησίως ὀρθοδόξων ἐν τῇ πίστει, ὅτι περὶ τῆς σῆς καὶ μόνης ἀγαλλιᾶσεως μαρτυρεῖ σήμερον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Σὺ, δικαιοματικῶς δύνασαι νὰ ἐορτάζῃς σήμερον τὴν μεγάλην ἐορτὴν ἀγαλλόμενος. Ἡμέραν καθ' ἣν καὶ ἡ ἁγία γῆ καὶ ὁ Ἰορδάνης καὶ τὸ πλεῖστον τῆς ὀρθόδοξου Χριστιανικῆς ἀνθρωπότητος συνεορτάζει μεθ' ἡμῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν συνέχειαν τῆς ἀκενοτομήτου καὶ ἀπαραχαράκτου ὀρθοδόξου ὁμολογίας.

Κήρυξον ὡς εὐσεβέστατε τοῦ Κυρίου λαὸς σήμερον ὁ ἐπὶ πεντακονταετίαν ἀγωνιζόμενος αὐτὴν βωμῶν καὶ ἐστιῶν, ὑπὲρ τῆς πατροπαράδοτου δηλαδὴ πίστεως, ὁ μὴ κλίνας γόνυ τῷ βάαλ τῆς βίας καὶ τῆς χλεύης τῶν νεωτεριστῶν καταλυτῶν παντὸς ὠραίου καὶ εὐγενοῦς ἰδεώδους τῆς Πατερικῆς διδασκαλίας καὶ παραδόσεως.

Ἐορτάζε φαιδρῶς, λαμπρῶς καὶ χαρμύσσων τὴν ἡμέραν ταύτην τῶν Θεοφανείων ὡς ἡμέραν ὁμολογίας διὰ νὰ γνωρίσουν οἱ ἐν τοῖς καιροῖς μας μητραλῆαι πορθηταὶ τῆς ὀρθοδοξίας γόνοι ἀνάξιοι Πατέρων εὐσεβῶν καὶ ἁγίων ὅτι οὔτε ὁ πανδαμάτωρ χρόνος, οὔτε τὰ κατὰ καιροῦς καταπιεστικά μέτρα, οὔτε ἡ χλεύη τοῦ παλαιομερολογιτισμοῦ, οὔτε οἰονδήποτε ἄλλον μέτρον θὰ δυνηθῇ νὰ καταλύσῃ αἰωνοβίου Ἐκκλησιαστικοὺς θεσμούς καὶ ἱεράς παραδόσεις ἀποτελούσας βίωμα διὰ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Κήρυξον ὅτι σήμερον τῶν ὑδάτων ἁγιάζεται ἡ φύσις καὶ βεβαίωσον ἅπασι διὰ παντός τοὺς ἀρνούμενους τὴν ἐλευθερίαν σου πεισματωδῶς κατ' ἐξαιρέσιν πρὸς ὅλας τὰς ἄλλας καταδαιμόνας αἰρετικὰς δοξασίας ποὺ τυγχάνουν τῆς προστασίας τῶν νόμων ὅτι θρησκευτικαὶ ἰδεολογίαι μὲ θάσιν τὴν ἀλήθειαν δὲν καταλύονται.

Τὸ ἱερὸν δίπτυχόν μας θὰ εἶναι πάντοτε ἀμιγῆς Πατερικὴ παράδοσις διὰ τὸν Ἐκκλησιαστικόν μας βίον καὶ Ἑθνικὴ καθ' ὁλοκληρίαν διὰ τὸν πολιτικὸν τοιοῦτον.

Πίστις καὶ Πατρίς, Ὁρθοδοξία καὶ Ἑλλάς!

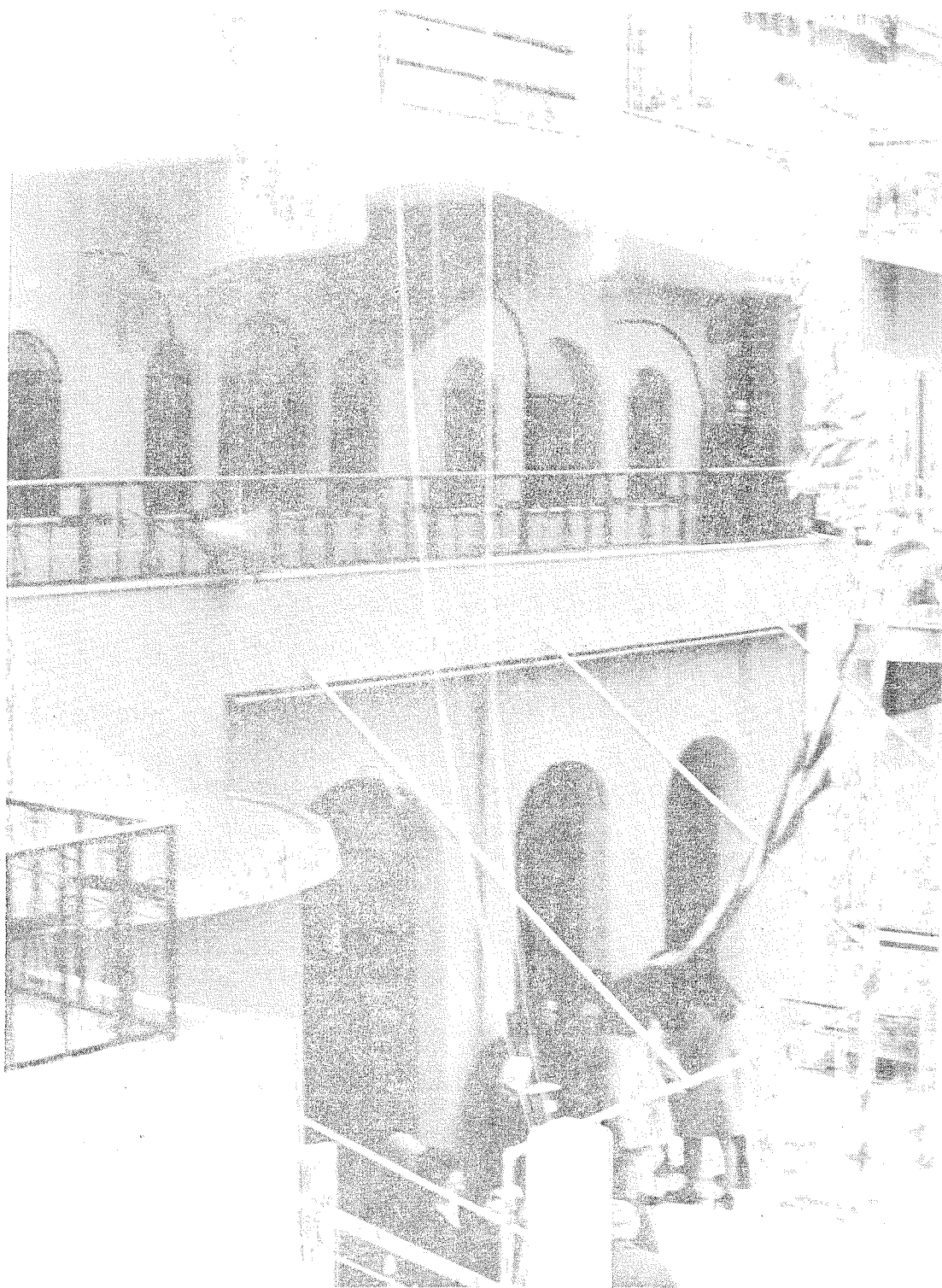
Θ' ἀποτελοῦμεν δὲ πάντοτε τὸ γνήσιον Ἑλληνικὸν στοιχεῖον καὶ τὸ ὑπόβαθρον τοῦ Ἑθνους μας. Ἡ δὲ χάρις τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθέντος εἴη πρόμαχος βοηθός καὶ ὁδηγός σωτήριος εἰς πᾶν ἀγαθόν εἰς δόξαν Πατρός Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ.

Εὐσταλείς νεάνιδες με Ἐθνικὰς ἐνδυμασίας.

Παλαίμαχοι αγωνισταί καὶ νεόφυτοι βλαστοὶ τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν
Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς, ὅθεν ἐγένετο ἡ ἐκκίνησις
τῆς Ἱερᾶς Πομπῆς.

Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου

«Παrainέσεις περί ἡθους καὶ χρηστῆς πολιτείας»

(Ἐκλογαί)

Φιλοκαλία τόμος Α΄

Οἱ ἄνθρωποι (Γενικά) καταχρηστικῶς λέγονται λογικοί. Διότι δὲν εἶναι λογικοὶ ἐκεῖνοι ποὺ σπούδασαν καὶ ἔμαθαν τοὺς λόγους καὶ τὰ εἰθλία τῶν παλαιῶν σοφῶν, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν λογικὴ ψυχὴ καὶ μποροῦν νὰ διακρίνουν, ποῖο εἶναι τὸ καλὸ καὶ ποῖο εἶναι τὸ κακόν. Καὶ τὰ μὲν πονηρὰ καὶ ψυχὸβλαβῆ ἀποφεύγουν, τὰ δὲ ἀγαθὰ καὶ ψυχοφελῆ κρατοῦν μὲ τὴ μελέτη σὰν θησαυρό. Καὶ τὰ κάνουν αὐτὰ δοξάζοντας καὶ εὐχαριστῶντας τὸ Θεό. Αὐτοὶ μόνον στὴν πραγματικότητα πρέπει νὰ λέγονται λογικοὶ ἄνθρωποι.

Ὁ πραγματικὰ λογικὸς ἄνθρωπος, μιὰ φροντίδα ἔχει, τὸ νὰ ὑπακούῃ καὶ νὰ ἀρέσῃ στὸν Θεὸ τῶν ὅλων.

Καὶ σ' αὐτὸ καὶ μόνον ἀσκεῖ τὴν ψυχὴν του, γιὰ νὰ ἀρέσῃ στὸν Θεό, εὐχαριστῶντας καὶ δοξάζοντάς τον γιὰ τὴν τέτοια καὶ τόσο καὶ πρόνοια καὶ διοίκησιν τῶν ὅλων, ὅποια καὶ ἂν εἶναι αὐτὴ στὴ ζωὴ του. Γιατὶ εἶναι ἀπαράδεκτο τοὺς μὲν γιατροὺς, ποὺ μᾶς δίνουν καὶ πικρὰ καὶ ἄλλα φάρμακα ποὺ δὲν μᾶς ἀρέσουν, νὰ τοὺς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος, στὸν δὲ Θεό, γιὰ κείνα ποὺ νομίζουμε ἐμεῖς σὰν ἀναποδιές, νὰ δείχνουμε ἀχαριστία καὶ νὰ μὴ γνωρίζουμε, ὅτι ὅλα καθὼς πρέπει καὶ γιὰ τὸ συμφέρον μας ἀπὸ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ γίνονται. Γιατὶ ἡ γνῶσις καὶ ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεὸ εἶναι σωτηρία καὶ τελειότης τῆς ψυχῆς.

Τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν ἀνεξικακίαν καὶ τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν καρτερίαν καὶ τὴν ὑπομονὴν καὶ τὰ ὅ-

Ὁ θαυμασιὸς χορὸς τῶν Ἱεροψαλτῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἰωάννου Συμεωνίδου.

μια με αυτά, τεράστιες και ενάρετες δυνάμεις πήραμε από το Θεό, που παίρνουν θέσι απέναντι στις δυσχέρειες και αντίστέκονται και μᾶς βοηθοῦν. Αὐτὲς τὶς δυνάμεις ἔαν τις ἀσχοῦμε καὶ τὶς ἔχουμε στὰ χέρια μας, πιστεύουμε, ὅτι κανένα πλὴν δύσκολο ἢ ὀδυνηρὸ ἢ ἀφόρητο δὲν θὰ μᾶς βρῇ, μετὴ σκέψι, ὅτι ὅλα εἶναι ἀνθρώπινα καὶ νικῶνται ἀπὸ τὶς ἀρετὲς μας. Αὐτὸ τὸ λησμονοῦν οἱ ἀνόητοι, γιατί δὲν σκέπτονται, ὅτι ὅλα καλὰ καὶ καθῶς πρέπει γίνονται, πρὸς τὸ συμφέρον μας, γιὰ νὰ διαλάβουν οἱ ἀρετὲς καὶ στεφανωθούμε ἀπὸ τὸν Θεό.

Ἄνθρωπος λέγεται, ἢ ὁ λογικός, ἢ ἐκεῖνος πὺ ἐπιδέχεται διόρθωσι. Γιατὶ ὁ ἀδιόρθωτος ὀνομάζεται ἀπάνθρωπος, ἐπειδὴ τὸ νὰ μὴ θέλῃ κανεὶς νὰ διορθωθῇ εἶναι ἴδιον τῶν ἀπάνθρώπων καὶ πρέπει νὰ ἀποφεύγονται αὐτοί. Γιατὶ ἐκεῖνοι πὺ συζοῦν μετὴ τὴν κακία, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ βρεθοῦν ποτὲ μετὰ τῶν ἀνθρώπων.

Ὅταν τὸ λογικὸ εἶναι πραγματικὰ μαζί μας, μᾶς ἀξιώνει νὰ ὀνομαζώμαστε ἄνθρωποι. Ἐγκαταλειπόμενοι ὅμως ἀπὸ τὸ λογικὸ, μόνον κατὰ τὴν διάπλασι τῶν μελῶν καὶ κατὰ τὴν φωνὴ διαφέρουμε ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα.

Γνώρισμα τῆς λογικῆς καὶ ἐνάρετης ψυχῆς εἶναι τὸ θλέμμα, τὸ βάδισμα, ἡ φωνή, τὸ γέλιο, οἱ ἀσχολεῖες, οἱ συναναστροφές. Γιατὶ ὅλα αὐτὰ ἀλλάζουν καὶ προσαρμόζονται πρὸς τὸ σεμνότερο. Ὁ δὲ νοῦς αὐτῶν, πὺ ἀγαποῦν τὸν Θεό, εἶναι ἑμπνιος, παρτάρης (θυρωρός), καὶ ἀποκλείει τὴν εἴσοδο τῶν κακῶν καὶ αἰσγρῶν σκέψεων.

Ἐξέταζε ὅσα ἀφοροῦν τὸν ἑαυτό σου καὶ γνῶριζε, ὅτι οἱ ἄρχοντες καὶ ἐξουσιασταί, τὸ σῶμα μόνον ἐξουσιάζουν καὶ ὄχι τὴν ψυχὴ, καὶ αὐτὸ νὰ τὸ ἔχῃς πρὸ ὀφθαλμῶν πάντοτε. Ἐπομένως ὅταν διατάζουν ἢ φόνους ἢ ἀπαράδεκτα ἢ ἄδικα καὶ ψυχοβλαβῇ, δὲν πρέπει νὰ πειθαρχῇς σ' αὐτούς, κι ἂν ἀκόμη κακοποιοῦν τὸ σῶμα. Γιατὶ ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὴν ψυχὴ ἐλεύθερη καὶ αὐτεξούσιο. γιὰ νὰ ἐνεργῇ καλῶς ἢ κακῶς.

Οἱ λογικοὶ ἄνθρωποι, δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ δύνουν προσσχῇ σὶς πολλὰς συναναστροφές, ἀλλὰ σ' ἐκεῖνες πὺ ὠφελοῦν καὶ σὶς ὁποῖες πρυτανεύει ἡ θέλησι τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ ἔτσι οἱ ἄνθρωποι προχωροῦν πάλι στὴ ζωὴ καὶ στὸ αἰώνιο φῶς.

Εἶναι ἀνάγκη, ἐκεῖνοι πὺ ἐπιζητοῦν ἐνάρετη καὶ θεοφιλῇ ζωὴ, νὰ ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια καὶ κάθε κενὴ καὶ ψεύτικη δόξα καὶ νὰ ἐπιδιώκουν χρησιμὴ διόρθωσι στὸν τρόπο ζωῆς καὶ στὸ φρόνημα. Διότι ὁ θεοφιλὴς καὶ σταθερὸς νοῦς, εἶναι ἀνοδικὴ πορεία καὶ δρόμος πὺ φέρνει στὸν Θεό.

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ὠφέλεια, νὰ σπουδάζῃ κανεὶς

τὴν κοσμικὴ σοφία, ἔαν ὀπουσιάζῃ ὁ τρόπος ζωῆς τῆς ψυχῆς ἐκεῖνος, πὺ εἶναι εὐάρεστος καὶ ἀρέσει στὸν Θεό. Αἰτία δὲ ὅλων τῶν κακῶν εἶναι ἡ πλάνη καὶ ἡ ἀπάτη καὶ ἡ ἄγνοια τοῦ Θεοῦ.

Χειροτονίαι

Ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὐξεντίου ἐχειροτονήθησαν:

1) Ὁ Π. Μαρκιανός, κατὰ κόσμον Ἀνδρέας Ἀλεξάνδρου ἐκ Λονδίνου, Καθηγητῆς Ἀγγλικῆς, εἰς ρασοφόρον, Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 4.1.76 εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Τσακού.

2) Ὁ Π. Βησσαρίων Μοναχὸς τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίας Σκέπης Κερατέας τοῦ Γερο—Χρυσάνθου, κατὰ κόσμον Βασίλειος Σωτηρόπουλος τοῦ Κων)τίνου, εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 10.1.76 εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Μεταμορφώσεως Κυψέλης καὶ εἰς Ἱερομόναχον τὴν 16.1.76 εἰς τὸν αὐτὸν Ἱ. Ναὸν.

Ὁὗτος ἀποστέλλεται ὡς ἐφημέριος εἰς Σύνδνεῦ Αὐστραλίας.

3) Ὁ Ἀρχιδιάκονος Εὐθύμιος, κατὰ κόσμον Εὐάγγελος Μπαρδάκας τοῦ Λεωνίδου, εἰς Πρεσβύτερον τὴν Κυριακὴν 26.1.76 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Τσακού.

Εὐχόμεθα αὐτοῖς πνευματικὴν πρόδοον.

Πανηγύρεις Μαρτίου

Τὴν 9 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Δευτέραν ἐορτὴν τῶν Ἀγίων 40 Μαρτύρων πανηγυρίζει τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ.

Τὴν 25 ἡμέραν Τετάρτην ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Καραβᾶ 2) Κορυδαλλοῦ 3) Χαλκίδος 4) Θηβῶν 5) Δομβραίνης 6) Στυλίδος 7) Λαρίσης 8) Ζευγολατιοῦ Κορινθίας καὶ αἱ Μοναὶ 1) Συκαμίνου Ὡρωποῦ 2) Καπανδριτίου 3) Παγώνδας Σάμου καὶ 4) Οἰνουσσῶν Χίου.

Τὴν 28 ἡμέραν Σάββατον τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου πανηγυρίζει 1) τὸ παρεκκλήσιον «Ρόδον τὸ ἀμάραντον» τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου Καραβᾶ—Πειραιῶς (Γαλαξιδίου 14). καὶ 2) ὁ Ἱ. Ναὸς εἰς τὸ Χαλάνδρι.

Προφητεία τοῦ ὁσίου Νείλου ἀσκητάντρου

ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τοῦ Ἀθωνοῦ πρὸ 600 ἐτῶν

«ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ἈΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΕΛΕΙ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΤΩΝ ἈΝ-
ΘΡΩΠΩΝ

Κατὰ τὸ 1900 ἔτος, βαδίζοντες πρὸς τὸν μεσα-
σμόν τοῦ 8ου αἰῶνος ἄρχεται ὁ κόσμος τοῦ καιροῦ ἐκεί-
νου νὰ γίνηται ἀγνώριστος. Ὅταν πλησιάσῃ ὁ καιρὸς
τοῦ ἀντιχρίστου θὰ σκοτισθῇ ἡ διάνοια τῶν ἀνθρώπων
ἀπὸ τὰ πάθη τὰ τῆς σαρκὸς καὶ θὰ πληθυνθῇ σφόδρα
ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ ἀνομία. Τότε ἄρχεται ὁ κόσμος νὰ γί-
νεται ἀγνώριστος Μετασχηματίζονται αἱ μορφαὶ τῶν
ἀνθρώπων καὶ δὲν θὰ γνωρίζονται οἱ ἄνδρες ἀπὸ τὰς
γυναῖκας διὰ τῆς ἀναισχύντου ἐνδυμασίας καὶ τῶν τρι-
χῶν τῆς κεφαλῆς. Οἱ τότε ἄνθρωποι θὰ ἀγριέψουν καὶ
θὰ γένουν ὡσὰν θηρία ἀπὸ τὴν πλάνην τοῦ Ἀντιχρί-
στου. Δὲν θὰ ὑπάρχῃ σεβασμὸς εἰς τοὺς γονεῖς καὶ γε-
ροντοτέρους. Ἡ ἀγάπη θὰ ἐκλείψῃ, οἱ δὲ Ποιμένες τῶν
Χριστιανῶν Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς θὰ εἶναι ἄνδρες κε-
νόδοξοι, παντελῶς μὴ γνωρίζοντες τὴν δεξιὰν ὁδὸν ἀπὸ
τὴν ἀριστεράν. Τότε θὰ ἀλλάξουν τὰ ἔθνη καὶ αἱ πα-
ραδόσεις τῶν Χριστιανῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ σω-
φροσύνη θὰ ἀπωλεσθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ βα-
σιλεύσῃ ἡ ἀσυντομία. Τὸ φεῦδος καὶ ἡ φιλαργυρία θὰ φθά-
σουν εἰς τὸν μέγιστον βαθμόν, καὶ οὐαὶ εἰς τοὺς θησαυ-
ρίζοντας ἀργύρια. Αἱ πορνεῖαι, μοιχεῖαι, ἀρσενοκοιτίαι,
κλοπαὶ καὶ φόνοι θὰ πολιτευώμεναι ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ
καὶ διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς μεγίστης ἁμαρτίας καὶ ἀσελ-
γείας οἱ ἄνθρωποι θέλουν στερηθῇ τὴν χάριν τοῦ Ἀγίου
Πνεύματος ὅπου ἔλαβον εἰς τὸ Ἅγιον βάπτισμα, ὡς
καὶ τὴν τύψιν τῆς συνεδήσεως.

Αἱ Ἐκκλησίαι δὲ τοῦ Θεοῦ θὰ στερηθῶν εὐλα-
βῶν καὶ εὐσεβῶν Ποιμένων καὶ ἀλοίμωνον τότε εἰς τοὺς
ἐν τῷ κόσμῳ εὐρισκομένους Χριστιανούς οἱ ὅποιοι θὰ
στερηθῶν τελείως τὴν πίστιν, διότι δὲν θὰ βλέπουν
ἀπὸ κανέναν φῶς ἐπιγνώσεως, τότε θὰ ἀναχωροῦν ἀπὸ
τὸν κόσμον εἰς τὰ ἱερὰ Καταφύγια διὰ νὰ εὗρουν ψυχί-
κην ἀνακούφισιν τῶν θλίψεων τῶν καὶ παντοῦ θὰ εὐ-
ρίσκουν ἐμπόδια καὶ στενοχωρίας. Καὶ πάντα ταῦτα γεν-
νήσονται διὰ τὸ ὅτι ὁ Ἀντίχριστος θέλει κυριεύσει τὰ
πάντα καὶ γεννήσεται ἐξουσιαστὴς πάσης τῆς Οἰκου-
μένης καὶ θὰ ποιῇ τέρατα καὶ σημεῖα κατὰ φαντασίαν.
Θέλει δὲ δώσει πονηρὰν σοφίαν εἰς τὸν ταλαίπωρον ἄν-
θρωπον, νὰ εφεύρῃ νὰ ὁμιλῇ ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ἀπὸ
τὴν μίαν ἄκραν τῆς γῆς ἕως τὴν ἄλλην, τότε θὰ πέταν-
ται στὸν ἀέρα ὡς πτηνὰ καὶ διασχίζοντες τὸν βυθὸν
τῆς θαλάσσης ὡς ἰχθύες.

Καὶ ταῦτα πάντα ποιῶντες οἱ δυστυχεῖς ἄνθρω-
ποι, διαβιῶντες ἐν ἀνέσει, μὴ γνωρίζοντες οἱ ταλαίπω-
ροι ὅτι ταῦτα ἐστὶ πλάνη τοῦ Ἀντιχρίστου. Καὶ τὸσον
θὰ προοδεύσῃ τὴν ἐπιστήμην κατὰ φαντασίαν ὁ πονηρὸς,
ὥστε ἀποπλανῆσαι τοὺς ἀνθρώπους καὶ μὴ πιστεύειν
εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ Τριυποστάτου Θεοῦ.

Τότε ἐλέπων ὁ Πανάγαθος Θεὸς τὴν ἀπόλειπν

τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, θέλει κολοβώσῃ τὰς ἡμέρας,
διὰ τοὺς ὀλίγους σωζομένους, διότι θέλει πλανῆσαι εἰ
δυνατὸν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς. Τότε αἰφνιδίως θέλει ἔλ-
θει ἡ δίεσσις ρομφαία καὶ θὰ θανατώσῃ τὸν πλάνον
καὶ τοὺς ὁπαδοὺς αὐτοῦ.

(Ἀπὸ τὸ βιβλίον «Εὐαγγελικὸς Κήπος»

Ἱ. Μονῆς Σταυροβουνίου, Γέννησις τοῦ Χριστοῦ)

Τὰ πρωτόκολλα τῆς Σιὼν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ μὴ ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τὴν κοινὴν γνώμην, ἀλλ'
ἀσφαλεῖς οὗτοι τρόποι θὰ ἐπισύρῳσι βεβαίως πρὸς
ἡμᾶς τὴν προσοχὴν καὶ ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ.
Χάρις εἰς τοὺς τρόπους ταύτους θὰ διεγείρωμεν ἢ
θὰ καταπραΰνομεν, ἀναλόγως τῆς ἐντυπώσεως ἣν
τὼς τὸ ἔδαφος, πρὶν ἢ θέσωμεν εἰς αὐτὸ τὸν πόδα...
προκαλοῦσιν εἰς τὸ κοινὸν ψηλαφούντες πάντοτε συνε-
θὰ νικήσωμεν ἀσφαλῶς συνέπειά τῶν μέτρων τὰ ὁ-
ποῖα ἀναφέρομεν τοὺς ἀντιπάλους μας, διότι δὲν θὰ
ἔχωσιν εἰς τὴν διάθεσίν των δημοσιογραφικὰ ὄργανα,
διὰ τῶν ὁποίων νὰ δύνανται νὰ ἐκφράζωσι μέχρι τέ-
λους τὰς γνώμας των. Οὕτω δὲν ἔχομεν ἀνάγκην
νὰ τοὺς ἀντικρούσωμεν ἐκ βάθρων...

Ἐν περιπτώσει ἀνάγκης θ' ἀντικρούσωμεν δρα-
στηρικῶς διὰ τοῦ ἡμιεπισήμου ἡμῶν τύπου τὰς δογμα-
στικὰς σφαίρας τὰς ἐκσφενδονιζομένας ὑφ' ἡμῶν διὰ
τῆς τρίτης κατηγορίας τοῦ τύπου μας, πρὸς σφηνισ-
μὴν τοῦ κοινοῦ,

Ἦδη ἀπὸ τοῦδε, τοῦλάχιστον ἐν τῷ Γαλλικῷ τύ-
πῳ, ἐφίσταται μία μασωνικὴ ἀλληλεγγύη. Ὅλα τὰ
ὄργανα τοῦ τύπου εἶναι συνδεδεμένα πρὸς ἄλληλα διὰ
τοῦ ἐπαγγελματικοῦ μυστικοῦ ὅπως εἰς τοὺς ἀρχαίους
μάντις, κανὲν ἐκ τῶν μελῶν δὲν προδίδει τὸ μυστικὸν
τῶν πληροφοριῶν του. Ἐὰν δὲν λάβῃ διαταγὴν πρὸς
τοῦτο. Κανεὶς δημοσιογράφος δὲν θ' ἀποφασίσῃ νὰ
προδῶσιν τὸ μυστικὸν τοῦτο, διότι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν θὰ
γίνεται δεκτὸς εἰς τὸν σύνδεσμον, ἔὰν δὲν ἔχῃ παρὰ
τινα κηλίδα εἰς τὸ παρολθόν του. Αἱ κηλίδες αὗται θὰ
ἀπεκαλύπτονται ἀμέσως. Ἐφ' ὅσον αἱ κηλίδες αὗται εἶ-
ναι τὸ μυστικὸν μερικῶν, ἡ αἴγλη τοῦ δημοσιογράφου
ἐλκύει τὴν γνώμην τῆς πλειονότητος τῆς χώρας καὶ ἀ-
κολοθεῖται μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

Τὰ συμφέροντά μας ἐκτείνονται πρὸ παντός εἰς
τὰς ἐπαρχίας. Εἶναι ἀναγκαῖον νὰ διεγείρωμεν αὐτό-
θι ἐλπίδας καὶ βλέψεις ἀντιθέτους πρὸς τὰς τῆς πρω-
τεύουσας, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ τὰς παρουσιάζωμεν ὡς

γνησίας έπαρχειακώς. Είναι φανερόν ότι ή πληγή αὐτῶν θά εἶναι πάντοτε ή αὐτή, θά προέρχεται ἐξ ήμῶν. Ἐφ' ὅσον δὲν θ' ἀπολαύομεν εἰσέτι πλήρους ἐξουσίας, θά ἔχωμεν ἐνίοτε ἀνάγκην αἱ πρωτεύουσαι νά περιβάλλονται μὲ τὰς γνώμης τοῦ λαοῦ, δηλ. τῆς πλειοψηφίας καθοδηγουμένης ὑπὸ τῶν πρακτῶν μας. Μᾶς εἶναι ἀναγκαῖον αἱ πρωτεύουσαι, κατὰ τὴν ψυχολογικὴν στιγμὴν, ἵνα μὴ συζητῶσι τὸ ἐπελθόν γεγονός διὰ τὸν λόγον, ὅτι τοῦτο θά εἶναι ἤδη παραδεκτὸν παρὰ τῆς ἐπαρχειακῆς πλειοψηφίας.

Ὅταν θά εἰσεέλθωμεν εἰς τὸ νέον καθεστῶς, τὸ ὁποῖον θά προπαρασκευάσῃ τὴν βασιλείαν μας, δὲν θά ἐπιτρέψωμεν τὴν ὑπὸ τοῦ τύπου ἀποκάλυψιν τῆς δημοσίας ἀτιμίας. Πρέπει νά γίνῃ πιστευτὸν ὅτι τὸ νέον καθεστῶς ἔχει τόσον καλῶς ἱκανοποιήσῃ ὅλον τὸν κόσμον, ὥστε καὶ τὰ ἐγκλήματα ἀκόμη ἐξηφανίσθωσιν. Αἱ περιπτώσεις ἐκδηλώσεως τῆς ἐγκληματικότητος πρέπει νά εἶναι γνωσταὶ μόνον εἰς τὰ θύματα τῆς καὶ τοὺς τυχόν μάρτυράς των.

Π ε ρ ῖ λ η ψ ι ς : Ἡ ἀνάγκη τοῦ ἁπλουσίου ἄρτου. Τὰ πολιτικά ζητήματα. Τὰ βιομηχανικά ζητήματα. Αἱ διασκεδάσεις. Οἱ οἴκοι ἀνοχῆς. Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία. Τὰ μέγιστα προβλήματα.

Ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου ἐξαναγκάζει εἰς σωπὴν τοὺς χριστιανούς, καὶ καθιστᾷ αὐτοὺς ταπεινοὺς θεράποντας ἡμῶν. Οἱ διὰ τὸν τόπον μας πράκτορές μας λαμβανόμενοι μεταξὺ αὐτῶν θά συζητῶσι κατ' ἐπιταγὴν

μας πᾶν ὅτι δὲν θά ἦτο ἐνδεδειγμένον νά ἐκτυπώσωμεν ἀπ' εὐθείας εἰς ἐπίσημα ἔγγραφα καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐποφελούμενοι τοῦ προκαλουμένου θορύβου ἐκ τῶν συζητήσεων τούτων, θά λάβωμεν τὰ μέτρα, ἅτινα θά κρίνωμεν πρόσφορα καὶ θά τὰ παρουσιάσωμεν εἰς τὸ Κοινόν, ὡς γεγονὸς τετελεσμένον. Οὐδεὶς θά ἔχῃ τὸ θράσος νά ἀπαιτήσῃ τὴν ἀκύρωσιν παντὸς ὅτι θά, ἔχῃ ἀποφασισθῇ, ἐφ' ὅσον μάλιστα θά παρουσιάσωμεν τοῦτο ὡς πρόδοον. Ὁ τύπος ἄλλως τε θά ἐλκύνῃ ἀμέσως τὴν προσοχὴν ἐπὶ νέων ζητημάτων (ἔχομεν, ὅπως γνωρίζετε, συνηθίσει τοὺς ἀνθρώπους νά ζητῶσι πάντοτε τὸ νέον). Ἐὰν ζητήματα τῆς πολιτικῆς δὲν εἶναι προσιτὰ εἰς οὐδένα ἄλλον, πλὴν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τὴν ἔχουν δημιουργήσει πρὸ πολλῶν ἡδὴ αἰώνων, καὶ οἱ ὁποῖοι τὴν διευδύνουσιν.

Ἴνα παραπλανήσωμεν τοὺς πλέον ἀνησύχους διὰ τὰ πολιτικά ζητήματα ἀνθρώπους θά προτάξωμεν τῶν δῆθεν νέων ζητημάτων, τὰ βιομηχανικά ζητήματα. Ἀς ἐξαντλῶσι τὴν προσοχὴν των ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων. Αἱ μᾶζαι θά συγκατατεθῶσι νά παραμείνωσιν ἀδρανεῖς, νά ἀναπαυθῶσιν ἐκ τῆς δῆθεν πολιτικῆς δραστηριότητός των (εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς ἔχομεν συνηθίσει ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, ἵνα μέσω αὐτῶν παλαιῶμεν πρὸς τὰς Κυβερνήσεις τῶν Χριστιανῶν), ἐπὶ τῷ ὅρῳ νά ἔχωμεν τὴν αἰσ ἀσχολίας· θά ὑποδείξωμεν εἰς αὐτοὺς σχεδὸν τὴν ἰδίαν πολιτικὴν κατεύθυνσιν. Ἴνα δὲ μὴ καταρθῶνωσι τίποτε διὰ τῆς σκέψεως θά τοὺς ἀποτρέπωμεν ἐκ ταύτης διὰ διασκεδάσεων, διὰ παιγνίων, τέρψεων, παθῶν, οἰκῶν ἀνοχῆς...

Μετ' οὐ πολὺ θά προτείνωμεν διὰ τοῦ τύπου διαγωνισμοὺς τέχνης, ἀθλητισμοῦ κλπ. Τὸ ἐνδιαφέρον τούτων θ' ἀποτρέψῃ ὀριστικῶς τὸ πνεῦμα των ἐκ ζητημάτων ἐφ' ὧν θά ἡναγκαζόμεθα νά παλαίσωμεν ἐναντίον των. Χάνοντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ἑξὶν τοῦ σκέπτεσθαι ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας θά καταλήξωσι νά ὁμιλῶσι περὶ συνταυτῆσεως τῶν ἰδεῶν μας, διότι θά εἴμεθα οἱ μόνου οἵτινες θά προτείνωμεν νέας κατευθύνσεις τῆς σκέψεως μέσω τοιούτων προσώπων, ὥστε νά μὴ θεωρῶνται ταῦτα ὡς ἀλληλέγγυα πρὸς ἡμᾶς.

Ὁ ρόλος τῶν Φιλελευθέρων αὐτοπιστῶν θά λήξῃ ὀριστικῶς, ὅταν τὸ πολίτευμά μας θά ἀναγνωρισθῇ. Ἐως τότε θά μᾶς παρέχωσι καλὰς ὑπηρεσίας. Διὰ τοῦτο θά ὠθῶμεν τὰ πνεύματα νά ἐφευρίσκωσι παντοειδεῖς φανταστικὰς θεωρίας νέας καὶ δῆθεν προοδευτικὰς, διότι ὑπετάξαμεν αὐτοὺς τοὺς εὐλαχοχριστιανούς μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας διὰ τῆς λέξεως «πρόδοος» καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε εἰς μετὰξὺ αὐτῶν, ὁ ὁποῖος νά ἐλθῇ ὅτι ὑπὸ τὴν λέξιν ταύτην κρύπτεται πλάνη εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις καὶ ὅς δὲν πρόκειται περὶ ὑλικῶν ἐφευρέσεων, ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια εἶναι μία καὶ μόνη καὶ δὲν δύναται νά ἔχῃ πρόδοον. Ἡ πρόδοος, ὡς ψευδὴς ἰδέα, χρησιμεύει εἰς τὸ νά ἐπισκοτίζῃ τὴν ἀλήθειαν, ἵνα μὴ δεῖς τὴν γνωρίζῃ, πλὴν ἡμῶν τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάκων αὐτῆς.

Ἦς θά ὑπενθυθῇ τότε ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ προσήματα εἶχον ἐπινοηθῇ ὑφ' ἡμῶν συμφῶνως πρὸς πολιτικὸν σχέδιον. τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν ἐμάντευσεν ἐπὶ πολὺς αἰῶνας.

(Συνεχίζεται)

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Ρ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΤ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΤ ΤΑΜΕΙΟΤ ΤΩΝ Ρ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΓΕΛΕΤΙΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΝ 32 — ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντής Συντάξεως

Ἀρχιμ. Εὐγένιος Στεργιογιάννης

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς	60
Ἐτησίαν	100
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια	6
Ἐτησίαν	10
Τμητὴ φύλλον δρωγ.	5

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ο δημοσιογραφὸν Ἀγιορείτης Μοναχὸς Π. Θεοδώρητος δὲν ἀνήκει εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἑκκλησίαν καὶ συνεπὶς πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ φρονούμενα καὶ δημοσιευόμενα ἀφοροῦν μόνον τὸν ἴδιον καὶ τοὺς περὶ αὐτόν.

Ὅθεν, παρακαλοῦνται οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί, ὅπως τὰ πρὸς αὐτοὺς ἀποστελλόμενα ἐντυπὰ του, ἀφορῶντα εἰς κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις ἡμετέρων κληρικῶν ἐπὶ θε-

μάτων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὡς καὶ κάθε τι ἄλλο ὑπ' αὐτοῦ γραφόμενον, ἐπιστρέφουν ὡς ἀπαράδεκτα.

Πένθη

Τὴν 24-11-75 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἡ Ἡγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Νεῖα Ἱερουσαλὴμ» Κουβαρᾶ Ἀττικῆς Μαριὰμ Μοναχὴ.

Αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ἀλεξάνδρου Κόντου

Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἀπαξ ἀποθανεῖν (Ἑβρ. Θ' 27)

Τὸ κοινὸν τοῦτο χρέος ἐκπληρώσας καὶ ὁ παλαιόμαχης ὀπλίτης τῆς παρατάξεως Κυρίου Ἀλεξάνδρος Κόντος, ἐξεδήμησε πρὸς τὸν Κύριον ἀπὸ τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος.

Ὁ μεταστάς ἦτο ἡγετικὸν στέλεχος τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, χρηματίσας καὶ πρόεδρος τῆς Πανελληνίου ὀργανώσεως τῶν λαϊκῶν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν. Ἐπὶ τῆς προεδρίας του ἐγένετο τὸ πρῶτον Πανελλαδικὸν Κληρικολαϊκὸν Συνέδριον τῆς κινήσεως ἡμῶν ἐν Ἀθῆναις, τὸ ὁποῖον προέβλεπε αὐτὴν εἰς τοὺς ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Κατὰ τὰς ἀνεξευρενέτους βουλὰς τοῦ Θεοῦ ἐδοκίμασθη πολὺ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ἐπιγείου του ζωῆς, ἀπὸ ἀσθενείας καὶ διαφόρων στερημάτων, αἵτινες ἀσφαλῶς ἐξήγγισαν αὐτὸν ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας, τὰς ὁποίας ὡς ἄνθρωπος εἶχεν.

Εἶθε ὁ Κύριος νὰ ἀναπνεύσῃ αὐτὸν εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν του.

Αἰωνία εἴη ἡ μνήμη του.

Τῆς κηδείας τοῦ γενομένης τὴν 1.1.76 εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Τσακοῦ, τοῦ Οἰκοτροφείου ἐνθα ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐφιλοξενεῖτο, προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιος μετὰ τῶν Κληρικῶν του κίδεσ. Γεωργίου Ἀλεξίου ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Εὐθυμίου τότε καὶ νῦν Ἱερομονάχου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου κ. Μαριανοῦ.

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀπόκρων (16.2.76) θὰ τελεσθῇ τὸ 40ήμερον μνημόσυνόν του δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας εἰς τὸν ἀνωτέρω Ἱ. Ναὸν τοῦ Οἰκοτροφείου μ.κ.

Ἀνακοινώσεις

Διὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας· ὅτι ἡ κατ' ἔτος ἑορτὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀνθουπόλεως, ἐπιλεγέντος τοῦτου λόγῳ χώρου. Τοῦτο ἐπέβαλε ἡ μὴ ἐξεύρεσις αἰθούσης εἰς τὸ κέντρον Ἀθηνῶν—Πειραιῶς κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας.

Προτρέπεται ὁθεν, ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς ὅπως προσέλθῃ καὶ ἀποτίσῃ φόρον τιμῆς εἰς τοὺς μεγάλους προμάχους τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πρὸς ἁγιασμὸν αὐτοῦ

Συγκοινωνία

Μετάβασις :

- 1ον) Μὲ Λεωφορεῖον Ἀγίου Ἱεροθέου (142) ἀπὸ ὁδὸν Ζήνωνος καὶ Βουλγαρῆ. Κάθοδος στασις Βλάχου.
- 2ον) Μὲ Λεωφορεῖον Ἀνθουπόλεως (143) ἀπὸ

ὁδὸν Ζήνωνος καὶ Βουλγαρῆ. Κάθοδος τέρμα. Ὁ Ἱερὸν Νέος εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τρισεύγενης 34 καὶ Ταντάλλου.

Ἡ ἑορτὴ θὰ ἀρχίσῃ στὶς 4 τὸ ἀπόγευμα.

Ἐκ τῶν γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Προκήρυξις Διαγωνισμοῦ

Τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος προκηρύσσει μειοδοτικὸν διαγωνισμὸν διὰ τὴν ἐπίστροφιν μωσαϊκῶν καὶ ἐπένδυσιν διὰ μαρμάρων τῆς ἐν Κόκκινῳ Μύλῳ Αἰθούσης κατηχητικῶν.

Ὁ διαγωνισμὸς θέλει διενεργηθῇ δι' ἐνοφραγίστων προσφορῶν καὶ ἐνώπιον ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς ἐν ταῖς Γραφαῖς τοῦ Σωματείου ὁδὸς Κάνιγγος 32 3ος ὄροφος τὴν 16ην Φεβρουαρίου 1976 καὶ ὥραν 12—13.

Πλείονες πληροφορίες παρέχονται κατ' ἐκάστην κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας καὶ ὥρας, εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Σωματείου Κάνιγγος 32. Τηλέφωνον 628.280

Ἐντολῇ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

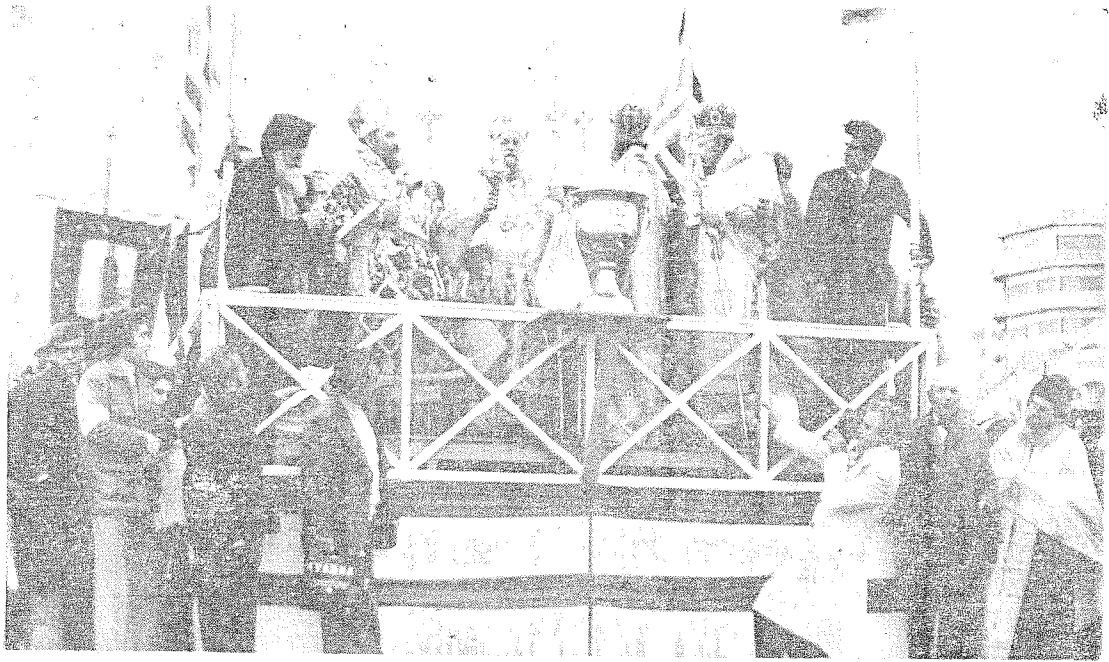
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Αὔξέντιος

Θεοφάνεια τοῦ 1976 εἰς τὴν Στυλίδα.

Τὴν μεγαλειώδη ταύτην τελετὴν πρεσβάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ἡμῶν Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου μετὰ τῶν Κληρικῶν του παρηκολούθησαν καὶ οἱ Δήμαρχοι Λαμίας καὶ Στυλίδος

Οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν ἐπὶ τῆς ἐξέδρας ἐπιτελοῦντες τὸν Μέγαν Ἀγιασμόν.

Ἡ φιλαρμονικὴ Πειραιῶς ἔδωσεν ἐξέχουσαν λαμπρότητα εἰς τὴν Ἱερὰν Πομπήν.

Ὁ Τιμιος Σταυρός ἐλήφθη ὑπὸ κολυμβητοῦ ριφθεὶς εἰς τὴν θά-
λασσαν παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αὐξεντίου.